

למי חב"ד דואגת?

מנהיג אמיתי הוא אדם שרואה תמיד לנגד עיניו את טובת הכלל, וכשצריך, גם להשלים עם אויבים מרים.

זה קרה בשנות השישים. המזכיר של הרבי הרב חדקוב קרא לאחד מתלמידי הישיבה ב-770, שמו הרב אשר זיילינגולד וביקש שיבצע עבורו שליחות מסוימת. זו לא הייתה הפעם הראשונה בה הוא התבקש לבצע שליחויות עבור הרבי.

המזכיר החזיק בידו מכתב ואמר לו שהרבי קיבל את המכתב הזה מאישה שגרה באיסטרן פארקווי בו היא כותבת שהיא מעוניינת שבנה ילך ללמוד בישיבה יוניברסיטי אבל אין לה כסף לשלם את שכר הלימוד. במכתבה היא מבקשת שהרבי יעזור לה בזה.

הרב חדקוב הורה לבחור להגיע אל האישה הזאת כדי לברר מה היא רוצה ולעשות כרצונה. אם היא תרצה שבנה ילך לישיבה יוניברסיטי, הורה לו הרב חדקוב, שיסייע לה בזה.

הבחור אמר לרב חדקוב שהוא צריך לדעת בדיוק מה היא כתבה כדי להבין איך לשוחח עמה ולטפל בבקשתה. בתגובה אמר לו חדקוב שהוא יתקשה לקרוא את המכתב שכן הוא נכתב באידיש של אישה יהודייה ולכן שיביא את המכתב לאמו שתקרא את זה עבורו. אכן אמו קראה את המכתב והסבירה לו בדיוק מה כתבה אותה אישה.

העיקר היה שהרב חדקוב אמר לו שאסור לו לספר לאישה מהיכן מגיע הכסף, אלא רק לתת לה את הכסף ולומר לה לעשות בזה כרצונה. הבחור שאל האם כדאי לנסות לשכנע אותה שבנה ילך ללמוד בחב"ד, אך הרב חדקוב שלל את הרעיון לגמרי.

מספר שנים מאוחר יותר, קבוצת סטודנטים הגיעה ל'פגישה עם חב"ד' ² אלו היו

שבתונים שחב"ד ארגנה עבור סטודנטים יהודיים כדי לבוא ולחוות שבת חסידית עם הרבי. באותה שבת הרב זלמן פוזנר נאם בפניהם. לאחר הנאום הוא פנה לקהל ושאל האם יש למישהו שאלה.

בין המשתתפים נכח אותו סטודנט מישיבה יוניברסיטי. הוא נעמד ושאל "מדוע חב"ד עושה דברים רק עבור עצמה!?" (מפי הרב אשר זיילענגולד [?] כפ"ח גליון 1905)

מדוע אני מספר לכם את זה? היום בלילה זה ג' תמוז, יום ההילולא של הרבי. הסיפור הזה פותח לנו צוהר לעולמו של רבי. הרבה פעמים אנשים שואלים מה מיוחד ברבי?

רבי הוא אדם שמקדיש את כל כולו כדי לעזור לאחרים, הוא לא צריך ולא רוצה שאף אחד ידע מזה, העיקר שאותו סטודנט ילך ללמוד במקום שלבו חפץ.

הרבי קורא לאביו של לולב

בשנת 1927 הרבי הקודם נאסר ברוסיה על ידי הבולשביקים. זה קרה בתקופה שקמה ונוסדה ברית המועצות. הקומוניסטים חרטו על דגלם מלחמה בדת בכלל ובדת היהודית בפרט. יהודים רבים שומרי מצוות הגיעו למסקנה שאין סיכוי לחיות חיים יהודיים ברוסיה ועזבו אותה.

הרבי הקודם ידע שרוב העם היהודי יישאר ברוסיה ואם כל הרבנים יברחו, לא יהיה מי שידאג להם. לכן הוא החליט להישאר ברוסיה ולעשות הכול כדי שלא תשכח תורה מישראל.

הוא הקים רשת של חדרים וישיבות מחתרתיות ושלח את חסידיו ללמד תורה מתוך סיכון עצמי עצום. הרבה מהחסידים נתפשו ונאסרו ולעולם לא חזרו הביתה.

הקג"ב הרוסי ידע יפה מאוד מי עומד מאחורי כל המפעל המחתרתי והחליט לעצור את זה. בערב אחד בשנת 1927, קבוצת חיילים פשטה על הדירה שבה גר הרבי בעיר לנינגרד. במשך שעותיים הם ערכו חיפושים, הפכו את כל הבית ולקחו איתם מסמכים רבים.

בסיום החיפושים ניגש המפקד שהיה אחראי על כל המבצע ואמר לרבי באידיש: "רבי קומט מיט אונז [?] רבי בוא איתנו". מאיפה ידע אותו איש הקג"ב אידיש?

התשובה היא פשוטה ומאוד כאובה: הוא עצמו היה ילד יהודי שלמד ב'חדר' והצטרף למפלגה הקומוניסטית. היות שהיהודים היו צריכים להוכיח את עצמם שהם קומוניסטים נאמנים, הם היו אלו שנלחמו בדת היהודית בחמת זעם יותר מהגויים הקומוניסטים.

במקרה הזה, שני האחראים שבאו לעצור את הרבי היו בנים של חסידים. שם משפחתו של אחד היה נחמנסון ושם משפחתו של השני לולב. קשה למצוא שמות יהודיים יותר. תבינו, ההורים שלהם היו חסידים שעשו כול מה שהרבי ביקש מהם ואילו הילדים שלהם הם אלו שבאו לעצור את הרבי.

כשהם עמדו לצאת הרבי הקודם לקח איתו מזוודה קטנה שבה הוא הכניס את הטלית ותפילין שלו ועוד כמה ספרי קודש וכו'. הרבי נתן את המזוודה לאחד מהחיילים לשאת אותה, ואז קפץ לולב, שהיה כאמור בנם ונכדם של חסידים, לקח את המזוודה מידו של אותו חייל, ואמר לרבי הקודם: "תן לי את החבילה, אני אשא אותה, חסידים נשארים חסידים, הסבא שלי נשא את החבילות של הסבא שלך ואני אסחוב את החבילה שלכם".

הרבי הוציא את המזוודה מידו של לולב ואמר לו "הסבא שלך הוא חסיד והוא זכה לשאת את המזוודות של הסבא שלי לאיפה שסבא שלי רצה ללכת, אבל אתם רוצים לשאת את החבילה שלי למקום שאתם רוצים. זאת לא, בדרך שלכם אני לא אלך".

כשהוא הגיע למטה החקירות של הק"ב הודיע הרבי שהוא ידבר רק בשפת האידיש, וכך במפקה הראשית הק"ב בלנינגרד בנים של חסידים חקרו את הרבי בשפת האידיש. בתחילה גזרו עליו גזר דין מוות אבל בהתערבות של ממשלות זרות גזר הדין הוחלף לשלש שנים גלות בעיר קאסטרנאמא.

ביום ג' תמוז שיחררו את הרבי מהמאסר והוא נסע לגלות. לפועל הוא השתהה בקוסטרנאמא שבוע אחד בלבד, ושוב בעקבות לחץ בין-לאומי הוא שוחרר. כמה חודשים מאוחר יותר הוא עזב את בריה"מ והיגר לריגה שבלטביה.

בריגה באותם ימים גר חסיד בשם לולב, אביו של אותו צעיר יהודי שבא לאסור את הרבי. אנחנו יכולים לתאר לעצמנו איך הרגיש אותו חסיד שהבן שלו היה זה שגרם לרבי כל-כך הרבה ייסורים. הוא התבייש להראות את פניו. הרבי הקודם שלח מסר לאביו של לולב שאין לו שום טינה בלב נגדו ורצונו שיבוא אליו לפגוש

אותו.

לפני עשרים שנה לערך, השליח של הרבי בהרווארד יוניברסיטי שבבוסטון הרב הערשי זרחי, פגש בחור צעיר שבא מרוסיה שעונה לשם לולב. התברר שזהו נכד של אותו לולב שחקר את הרבי הקודם. לולב הצעיר אכן ידע את ההיסטוריה של סבו והתבייש להיכנס לבית חב"ד, אבל לאט לאט הקרח נשבר והוא אכן התקרב ליהדות ולחב"ד.

כיצד משה מטפל במתנגדיו

בפרשתנו אנו קוראים את הסיפור המפורסם על קורח, כיצד חלק על משה רבינו בתואנה "כל העדה כולם קדושים" מדוע תתנשאו" וכו'. כולנו שמענו את עשרת הדברות בסיני, טען קורח, מדוע אתם מתנשאים על כולם? מי אתה משה שמינית את עצמך למנהיג עלינו ואת אחיך לכהן גדול? זה מה שנקרא -Ne putism, קורח טען כולם שווים.

זאת אמנם הייתה הטענה הרשמית, אבל מה שהוא באמת רצה זה משהו אחר לגמרי. קורח היה בן דוד ראשון של משה רבינו, והוא לא אהב את העובדה שהבני דודים שלו הם מנהיגי האומה והוא בסך הכל לוי. לכן הוא התחיל להתסיס נגדם את כל העדה.

הוא מצא חברים לדעה, את דתן ואבירם שני "טרובל מייקערס", שתמיד מוכנים להצטרף כדי לעשות צרות למשה רבינו, כולם יודעים מה עלה בסופו של קורח ועדתו: האדמה פתחה את פיה ובלעה אותם ואת כל אשר להם.

אבל יש פרט שלא כולם שמים לב אליו. בפסוק הראשון של הפרשה נאמר "ויקח קורח, ודתן ואבירם, ואון בן פלת". השם הזה "און בן פלת" הוא שם לא מוכר, הוא לא מוזכר בתורה קודם ולא בהמשך הסיפור. נשאלת השאלה לאיפה נעלם אותו און בן פלת.

הגמרא מספרת שכשמר און בא הביתה הוא סיפר לאשתו שהוא הצטרף לקבוצה שהולכת למרוד במשה רבינו. היא אמרה לו: במחלוקת הזאת השאלה היא מי המנהיג, משה או קורח, אבל לך בטוח אין סיכוי להפוך למנהיג אבל לך לא יצא שום דבר מזה, מה אתה מתעבר על ריב לא לך.

בתגובה הוא אמר לה: את צודקת, "כמו תמיד שהאשה צודקת", אבל מה עלי לעשות, נשבעתי להם שאם הם יקראו לי אני ילך איתם. אשתו אמרה לו שיישאר בבית והיא תציל אותו.

היא השקתה אותו יין והשכיבה אותו בפנים האוהל. אחר-כך היא התיישבה בפתח האוהל בצורה לא צנועה, וכשהשליחים באו לאסוף אותו להפגנה נגד משה הם התביישו לגשת לאוהל של און וכך הוא ניצל (סנהדרין קיט, ב).

נשאלת השאלה, מה עלה בסופו של דבר עם און. בא המדרש הגדול ומספר לנו שגם הפעם אשתו היא זו שהצילה אותו. "אמרה לו און קום צא, אמר לה מתבייש אני ממשה רבנו!". אתם יכולים לתאר לעצמכם איך און הרגיש, אלו שמתו לא צריכים לפגוש יותר את משה רבינו אבל הוא נשאר חי. כעת מתברר שהוא היה בקבוצה המפסידה, ולכן הוא התבייש להראות את הפנים שלו לפני משה.

"אמרה לו אני אצא עמך, מיד יצאה ועמדה לפני משה^ה היתה צווחת ובוכה, אמר משה מה טיבה של אשה זו", מה היא רוצה למה היא בוכה? "אמרו לו רבנו אשתו של און זו, אמרה לו רבנו כך וכך היה המעשה. הלך עמה לביתה, ועמד על הפתח, וקרא לאון ואמר לו המקום ימחול לך" (מדה"ג במדבר טז, לב).

זהו צדיק הדור. הוא לא רק מחל לאותו אחד שרצה לערער את האמינות שלו אלא יתרה מזו, הוא הלך וגאל אותו מהמצב הביש שבו הוא היה שרוי.

כשמגיע יום ההילולא זהו הזמן שכל אחד מאתנו יקיים מצוה מיוחדת לכבודו של הרבי, אם זה להניח תפילין או להוסיף מזוזה לחדר שעדיין אין בה מזוזה, ובעיקר להשפיע על מישהו אחר שגם הוא יעשה מצוה. זאת היתה משאת חיו של הרבי, לגרום לכך שעוד יהודי יעשה מצוה.